

Utolsó napi szolgálat Hazánk földjén

1945. februárban, Balatontól délnyugatra a front mögött a csendőr őrsökről, visszanonuló csendőrökből P.fhdgy. parancsnoksága alatt egy csendőr századot állították fel, három gyalog és egy lovasszakasz erődben. Én "Ükunoka" nevű lovammal a lovasszakaszba kerültem. Fegyverzetünk és felszerelésünk ugyanaz maradt, s feladatunk az volt, hogy a harcban álló magyar és német erőkkel, azok segítségével az ellenséget Dunántúlról visszaverni. Az orosz által elhagyott területen majd nekünk kellett volna a rendet helyrállítani. Ember tervez, Isten végez. A leharcolt kifáradt német hadosztály a hóolvadástól felázott sáros terepen csak kezdeti sikereket tudott elérni, míg az orosz megindította március közepén a tavaszi nagy támadását, melynek következtében Hazánk utolsó darab földje is két hét múlva orosz megszállás alá került.

1945. Nagypénteken reggel otthagytuk komárvárosi szállásainkat, s visszavonultunk Nagykanizsára. A századparancsnok a szakaszokat az utak túlzásúfoltsága miatt, különböző menetvonalokon indította délnyugati irányba. Híradókészülékeink nem voltak, így az összeköttetést lovas járőrök tartották fenn. Húsvét volt, de a húsvéti harangok helyett az ágyúk dörgését kellett hallanunk. Április 3.-án Ny. őrmesterrel együtt a Muraközben menetelő szakaszhoz indított útba bennünket a századparancsnok. A jó magyar család – ahova be voltunk szállásolva – bőséges reggelit adott és a táskáinkat is jól megpakolta ennivalóval, sőt zabot is adott lovainknak, amennyi csak a nyeregtáskába elfért. Az idős gazda "Isten segélje magukat haza," kívánsággal búcsúzott. A Murán átvezető hid már elő volt készítve a robbantáshoz, így utászok kompon vittek át. Leportyáztuk a községeket Csáktornyáig, de a gyalogos századnak még a nyomát sem találtuk. Az utászok mégegyszer átvittek a Murán, de akkor már a századparancsnokunkat se találtuk szállásán. Így elindultunk Muraszombat felé.

A hidon még át lehetett menni. A Muraszombat és Csáktornya térségben német tüzérségi állások voltak, akik küldték az áldást az előnyomuló ellenségre, mely hasonlóképpen válaszolt. Jelenkeztünk a

muraszombati őrsparancsnoknál, aki könnyes szemekkel fogadott. Az őrsön nagy volt a felfordulás. Ládákat raktak kocsikra, iratokat égettek, családtagokat vártak az őrsön. Az őrsparancsnok annyit mondott, “Fiaim, menjenek Isten nevében, amerre tudnak. Cselekedjenek szivük szándéka szerint.” Úgy éreztük magunkat, mint az utat vesztett sivatagi vándor. Tanácsadóként maradt a szolgálati szabályzat, mely szerint a szétugrasztottak feladata a legközelebbi csapathoz bevonulva annak parancsnokánál jelentkezni. Ezért Ráckanizsára mentünk és itt a Szent László hadosztály parancsnokságon írásbeli parancsot kaptunk, mely szerint a hadosztály lőszerkezelő oszlopához kell bevonulnunk a luttenbergi erdőbe, mely már a Német birodalom területén volt.

Este volt mikor a határállomáshoz érkeztünk, ahol német tábori csendőrök teljesítették szolgálatot. A határ előtt, még Hazánk földjén a lóról leszálltunk, megeresztettük a nyergek hevederjét, a zablákat kivettük a lovak szájából, zabot adtunk nekik, néma bajtársainknak, akik egész nap hordoztak bennünket. A kantárszárat a karomra akasztva neki dőltem egy fa törzsének... Ott álltunk Hazánk halálos ágyánál... halotti gyertyák helyett égő falvak tűzének fénye festette vörösre az eget. Ágyúk dörögtek, világító rakéták repültek a levegőbe. Hazánk utolsó darab földjéért folyt a harc. Behúnyt szemmel átöleltem az utolsó magyar fát, mintha édesanyámtól búcsúztam volna... Összekulcsolt kezekkel imádkoztam.. Miután lovaink kiürítették a zabos zsákot, nyugtalankodni kezdtek. Átnyergeltünk és fölkészültünk a nagy útra. Még egy pillantást vetettünk a magyar égre és elhagytuk Hazánk földjét.

Bánfai József
Bajtársi Levél 1980./2. szám